Written by சந்திரவதனா
Saturday, 13 February 2016 21:15 - Last Updated Saturday, 13 February 2016 23:15

பிரியமானவர்களோ அன்றில் முக்கியமானவர்களாக நாம் கருதுபவர்களோ எம்மைக் கண்டு கொள்ளாதிருப்பதை விட, எம் மேல் பிரியமானவர்களையோ அன்றில் எம்மை நேசிப்பவர்களையோ நாம் கண்டு கொள்ளாமலோ, கருத்தில் கொள்ளாமலோ விட்டு விடுவது கவலைக்குரியது. அவர்களை மீண்டும் ஒரு முறை சந்திக்கும் வாய்ப்பு வாழ்வில் வந்து விடாமலே போய் விடலாம்.

அப்படித்தான் அவனும். நினைவுகளில் மட்டும் அவ்வப்போது வந்து முகம் காட்டிப் போவான்.

அவனை நான் முதன் முறையாக மணியம் ரியூற்றறியில்தான் பார்த்தேன். அது 1975ம் ஆண்டில் ஒரு நாள். அப்போது நான் க.பொ.த உயர்தரத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அன்று இரசாயனவியல் வகுப்பு முடிந்து, பிரயோககணித மாஸ்டருக்காக ரியூற்றறியின் பின்புற முற்றத்தில் நாங்கள் காத்திருந்தோம். மாணவிகளுக்கு என அந்த இடந்தான் ஒதுக்கப் பட்டிருந்தது. ஆண் மாணவர்கள் வழமை போல `கேற்´றோடு கூடிய முன் முற்றத்தில் நின்றார்கள்.

சிரிப்பும், கதையுமென அவ்விடம் கலகலப்பாகவே இருந்தது. அப்போதுதான் பானுமதியை அவன் தூது விட்டிருந்தான். காதல் தூது.

பானு என்னருகில் வந்து “நிமிர்ந்து பார். அந்த யன்னலோடை நிற்கிறானே அவனைப் பார்“ என்று குசுகுசுத்தாள். பார்த்தேன்.

யன்னல் கம்பிகளினூடு அவன் என்னையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். வெள்ளையாக, மற்றவர்களிலிருந்து வித்தியாசமாகத் தெரிந்தான். அந்தப் பார்வையில் ஏதோ ஒரு எதிர்பார்ப்பு, ஏக்கம், இறைஞ்சல், காதல். சட்டென தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டேன்.

„அவனுக்கென்ன இப்ப..?“

'அவனுக்கு உன்னிலை விருப்பமாம். சொல்லச் சொன்னவன்'

விருப்பமா?

ஏற்கெனவே ஒருத்தனை விரும்பியிருப்பதால் அப்போது நான் எனது வீட்டில் ஒரு குற்றவாளியாகவே நடமாடிக் கொண்டிருந்தேன். „அவனை மறந்து விடு“ என்பதுதான் அனேகமான பொழுதுகளில் எனது வீட்டில் ஒலிக்கும் திருமந்திரம். என்னோடு பேசும் போதெல்லாம் அம்மாவின் கண்கள் கரைந்து தாரை தாரையாக ஓடும். மூன்று தங்கைகளுக்கு அக்காவாக இருந்து கொண்டு எப்படி என்னால் காதலிக்க முடிந்தது என்பது வீட்டில் யாருக்குமே புரியாத புதிர். நான் செய்து கொண்டிருக்கும் இம் மாபெரும் குற்றத்தால் வீடு ஒரு சோகவனமாகி இருந்தது. அம்மா அடிக்கடி சாப்பாட்டை மறந்து, கண்களை மேலே செருகி யோசித்துக் கொண்டேயிருந்தா. அம்மம்மா என்னைக் காணும் போதெல்லாம் அவனை மறந்து விடுவதாக தனது தலையிலடித்துச் சத்தியம் செய்யச் சொல்லி திருப்திப் பட்டுக் கொண்டா. அப்பா அவ்வப்போது தந்தியடித்து வரவழைக்கப் பட்டார். கடிதம் பரிமாறிய நாட்களில் செய்தி கிடைத்து அண்ணன் என் மண்டை பிளக்காத குறையாக குட்டினான். எங்கு போனாலும் துணைக்கு தம்பி கூடவே வந்தான்.

வீ ட்டுக்கு வெளியிலே வந்தால் ஊரவர் „பதினாலு, பதினைஞ்சு வயசிலை காதல் ஒரு கேடோ“ என்பது போலப் பார்த்தார்கள். நண்பர்கள், பாடசாலைத் தோழிகள் கூட „மறந்து விடு“ என்று புத்திமதி சொன்னார்கள். இந்த நிலையில் இன்னொரு காதல் தூதா?

மீ ண்டும் பார்த்தேன்.

அவன் என்னையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். சிவந்த அழகான உதடுகள். ஊடுருவிப் பார்க்கும் கண்கள். அழகாகத்தான் இருந்தான். ஆனாலும் ஏனோ அவன் மேல் எனக்கு எந்த ஈடுபாடும் வரவேயில்லை.

அதன் பின்னும் சில தடவைகள் தூதுகள் வந்தன. என்னால் அவனை விரும்பவே முடியவில்லை. அவன் என்ன படிக்கிறான் என்றோ அவனுக்கு என்ன பெயரென்றோ கூட நான் அறிய விழையவில்லை. அப்படியே காலங்கள் கரைந்தன. என் தோழிகள் இன்னும் படித்துக் கொண்டே இருக்க நான் காதலித்தவனையே திருமணம் செய்து மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தாயாகியும் இருந்தேன். எனது உலகம் குழந்தைகள், கணவர் என்ற வட்டத்துக்குள் குறுகிப் போயிருந்தது.

அப்போதுதான் எனது மைத்துனர்கள் எல்லோரும் வெளிநாடு சென்று விட எனது பருந்த வீ ட்டில் எனது மாமிக்குத் துணையாக மாமியோடு போய் வாழ வேண்டிய தேவை வந்தது.

போய் சில நாட்களிலேயே அந்த அவனின் தரிசனம் எனக்குக் கிடைத்தது. கையில் ஓரிரு கொப்பி, புத்தகங்களுடன் அவன் அவ்வப்போது சைக்கிளில் மாமி வீ ட்டைத் தாண்டிப் போவான்.

அவன் மாமி வீ ட்டிலிருந்து நான்கைந்து வீ டுகள்தான் தள்ளியிருந்தான். அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் சொந்தமாகவும் இருந்தான். மாமி அவனைப் பார்த்துச் சிரிப்பா. ஓரிரு கதைகள் அவனோடு கதைப்பா. எப்போதோ ஒரு நாள் எனக்குக் காதல் தூது அனுப்பியவன் என்ற நினைவு உள்ளிருந்தாலும் நான் எந்த உணர்வையும் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவதில்லை. மருந்துக்குக் கூட அவனைப் பார்த்துச் சிரிப்பதுவுமில்லை. பேசாமல் ஓரமாய் நின்றிருப்பேன். விழிகள் மட்டும் எப்போதாவது எதேச்சையாக மோதிக் கொள்ளும்.

பிறத்தி ஆண்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கக் கூடாது என்ற எச்சரிக்கை உணர்வு அப்போது எல்லாப் பெண்களிடமும் இருந்திருக்கும். அதுதான் நான் ஒரு தடவை கூட அவனைப் பார்த்து ஒரு புன்முறுவல் கூட பூக்காது விட்டதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

காலம் எது பற்றியும் யோசிப்பதில்லை. அது தன்பாட்டில் ஓடிக் கொண்டேயிருந்தது. எனது கடைசி மகன் கிண்டர்கார்ட்டின் போகத் தொடங்கினான். பெரும்பாலான நாட்களில் மகனை கிண்டர்கார்ட்டனில் இருந்து கூட்டி வர நான்தான் சமைத்த கையுடன் சேலையைச் சுற்றிக் கொண்டு ஓடிப் போக வேண்டியிருக்கும். கிராமக்கோட்டு வரைவர் கோயிலடியில் இருந்து கிராமக்கோட்டுச் சந்தி தாண்டி வடமாராட்சிப் பாடசாலை ஒழுங்கை வரை நடந்து போய் அவனைக் கூட்டி வருவதற்கிடையில் நிறையப் பேரையும், நிறைய விடயங்களையும் வழி வழியே காண்பேன்.

வரைவர் கரோவிலில் மணி கிணுகிணுக்கும். வாசலிலரோ, கரோயிலின் முன் முற்றத்தில் விறாந்தயைை ஒட்டியரோ கற்பூரம் எரிந்து கரொண்டிருக்கும். யாராவது கும்பிட்டுக் கரொண்டிருப்பார்கள். அல்லது சப்பாணியில் தியானத்தில் இருப்பார்கள். இரத்தினக்காவரோ, கமலாக்காவரோ, லலியக்காவரோ தத்தமது வீட்டு வாசல்களில் நின்று என்னகைக் குசலம் விசாரிப்பார்கள். பாலாம்பிகயைக்கா வீதியகைக் கடந்து எங்காவது பரோய்க் கரொண்டிருப்பா. பரேருந்து, சகைகிள்கள் என்று எதிரும் புதிருமாய் வாகனங்கள் விரயைும். கிராமக்கரோட்டுச் சந்தியில் இருக்கும் பரிய கல்லில் பரும்பாலும் சாராயக்கடை துரைசிங்கத்தின் மகன் பொடி இருப்பான். பலர் சந்தியில் குறுக்கும் நடெுக்குமாய் விரைந்து கரொண்டயேிருப்பார்கள். இத்தனை களபேரங்களுக்கும் நடுவில் எப்பரோதும் அவனும் வருவான். எதிர்புறத்திலிருந்து சகைகிளில் வருவான். அவன் கயைில் உள்ள புத்தகமரோ, கரொப்பியரோ அவன் படிக்கிறான் என்றே என்னை எண்ண வகைக்கும். ஒரு சில சமயங்களில் அவன் என்னதைத் தாண்டும் பரொழுது விழிகள் ஒரு கணம், ஒரயேொரு கணம் மரோதிக் கரொள்ளும்.

அவன் எதசேச்சயைாகத்தான் ஒவ்வரொரு முறயைும் வந்தானா அல்லது நான் மகனகைக் கூட்டப் பரோகும் நரேம் பார்த்து வந்தானா என்பது எனக்கு இன்று வரை தரெியாது. ஆனால் அவன் கண்டிப்பாக வருவான், என்னதைத் தாண்டிப் பரோவான் என்பது மட்டும் ஒரு கட்டத்துக்குப் பிறகு எனக்குத் தரெிந்திருந்தது.

தரொடர்ந்த காலங்களில் பரோர், புலம்பயெர்வு என்று வாழ்க்கயைே மாறிப்பரோனது. அப்பரோதலெ்லாம் அவன் என் நினவைில் வந்தானா, இல்லயைா என்பதே நினவைில் இல்லை.

வருடங்கள் கிட்டத்தட்ட 20 க்கு மலே் ஓடிய பின் ஒரு நாள் எனது தங்கயைுடன் தரொலபைசேியில் பலவிதமான கதகைளயைும் கததைுக் கரொண்டிருந்தனே். அப்பரோதுதான் “எங்கட ஊர்தான், ஒருவன் நான் முந்தியிருந்த இடத்திலை எனது பிளாற்றிலை, பக்கத்து றூமிலதைான் இருந்தவன். மாமியின்ரை சரொந்தமாம். திடீரனெ்று சதெ்திட்டானாம்“ என்றாள் தங்கை.

யாரனெ நான் துருவித் துருவி விசாரித்த பரோதுதான் அது அவன் என்று தரெிய வந்தது. மனம் ஒரு முறை துணுக்குற்றது.

அவன் திருமணமே சயெ்து கரொள்ளவில்லயைாம்.

ஏன்..?

அதன் பின் சிலகாலம் அவன் பற்றிய நினவைுகள் என்னுள் ஓடிக் கரொண்டயேிருந்தன. ஏன் ஒரு தரம் கூட நான் அவனுடனரோ அல்லது அவன் என்னுடனரோ பசேவயேில்லை என்ற கள்ேவி எனக்குள் எழுந்து கரொண்டயேிருந்தது. ஒரு சகரோதரன் பரோல நினதைதாவது பசேியிருக்கலாமே! அல்லது ஒரு நண்பன் என்ற ரீதியிலாவது அவனபைப் பார்த்து புன்னகதைதிருக்கலாமே! மனசு அங்கலாய்த்தது.

காலம் ஓடிக் கரொண்டயேிருக்கிறது. அவனை என் நினவைுகளில் இருந்து அத்தனை சுலபமாகத் தூக்கியறெிந்து விட முடியவில்லை. எப்பரோதும் இல்லாவிட்டாலும், அவ்வப்பரோது அவன் என் நினவைுகளில் வந்து பரோய்க் கரொண்டுதான் இருக்கிறான்.

- □□□□□□□□□□□
19.01.2015

பிரசுரம் - வெற்றிமணி (மாசி 2016)